

# I TAKOVÁ% JE DĚŠTSTVĚ...

Pondělí, 13. listopadu 2012

Jeli jsme se koupat. Kolik nás bylo? Byla tam ona a celá rodina? Snad... Měla jsem nad každým uchem culík. Jak dlouho jsem si přetím přetím měla mít dlouhé vlasy už ani nevím, teď se mi konečně na obou stranách hlavy houpaly, bylo to strašné přetím. Říkalo se jim namlouváky.

Ale já si nikoho nenamlouvala. Bylo krásné počasí, svět byl přetímekrásný a v každém koutě nebylo temno, nebylo. Eho bych se bála. Věťím věsem, ale nevím o tom, je to přetímrožené. Šli jsme spolu do pole, nevím proč, je tak dávno. Šel prostě se mnou, a když nás nikdo neviděl, šel do prsa. Netušila jsem, že prsa jsou něco špatného, každá jsem neměla. Ploché hrudník, jako věchny děti, jako kdekdo, kluci i holky. Ale po tom španci jsem se na něj podívala. Nebylo mi to přetímjemné, najednou jsem nerozuměla. Myslela jsem, že se spletl, cítila se divně. Ale udělal to zas, krásný úsměv, zas a zas. Proč mi chce přetím sobit bolest? A proč tam

Dlouho jsem nad tím nepřetíměšlela. Bylo mi to prostě nepřetímjemné, takové divné. Rodiče mi na prsa takhle divně nesahali, nevěnovali mi takovou divnou pozornost. Prostě jsem se otočila a vrátila se k ostatním. Zamklá. Sedím u rodičů a nevím co dělat. Najednou si nevím rady. "Mami, on má tadyhle šel.." huhám. "To se ti muselo zdát." jen takové brouknutí, možná asi neslyšela. To bude nejlepší, zapomenout na ten moment. Koupeme se. Kde se vzal? To je jedno, ale najednou u nás bydlel a věděla jsem, na jak dlouho. Pak bylo zase věchno veselé, celý den, možná i další, než se zas něco stalo. Už nevím. Jen moje hra už nebyla naivní. Dávala jsem si na něj pozor. Nechtěla jsem zase vyprovokovat další nepřetímjemný moment. Vyhybala jsem se mu, hra i úsměv už byly pod mojí kontrolou, uvědomovala jsem si co dělám, abych měla kontrolu. Ale přetímesto - najednou byl, ve tmě, probudilo mě to. Má pokojek, který byl jen mým útočištěm, kam za mnou nikdo cizí nesmí. Stál když já myslela, že tma, spánek a dětský pokoj jsou synonymem bezpečí, stál nade mnou, funěl a svíral mi ruku. Zase se cítím provinile, že dělám jako nic. Protože nevím, co mám dělat. Co? Je to tak divné, to vnímám, i když je mi deset. Jen nevím proč, a je to nepřetímjemné. Něco ve mně mi našel. eptává. Nahlas, schválně hlučně, dělám že jsem se právě probudila a do nočního ticha hlasitě řekám: "Co je, co chceš??" Hnusná bílá košile, odporný obličej, otočí se a v tichosti zmizí. Je pryč, má hlas v nočním tichu tomu udělal přetímtrá.

Věchno kolem se hroutí, má svět se pokřivuje. Věchni mají práci, zůstávám na něj sama. Vracím se němu ze šel, šel se pomalu. Kamarádka se snažím řct, že se chová divně, ale myslím, že nerozumí. Vždycky eka, pronásleduje mě. Leze mi na záchod, strká mi jazyk do pusy. Je mi to odporné. On se mi hnusí. Má psí pohled, stále na mě sahá. Buď dělá, že je to náhoda, nebo že je to hra, někdy vyřítá, řká, že mě n Pořád je mi v patách. Nesnášim jeho dárečky, nesnášim, jak vyslovuje moje jméno. I ty culíky nenávidím. A přetímesto každý den dorazím domů, a jsem s ním sama. Snažím se to ješitě řct sestě, ale jak pochopit, sama je ješitě dítě. Rodiče asi také naznačuju, ale už zřejmá nejasně, nevím, prostě to nevěš. Porušil moji intimitu. Má dítě intimitu, kterou cítí? Byl za mnou na místech, kde se stydím. Dotýkal se mne tam, kde se stydím. Jak dlouho ješitě? Když už jsou věchny kamarádky znudné mým stáováním a jsem své sklíčenosti, izolovaná od jejich hry a bezstarostné veselosti, mám toho dost. Jednoho dne prostě přetímjdu domů, a jsem rozhodnutá nenechat už žádné pochybnosti o tom, co si o něm myslím. Učukávám, prasknu knížkou, že se chci užit a dám mu jasnou zprávu, že mě nanejvýš obtěuje. Až se už se nebudu chovat slušně a povlně, dítě v i dospělým mělo... nevím, že mě zneužívá, chci jen udělat přetímtrá tomu, co se mi nelíbí. Prasknu mu Panebože, co si to dovoluju? Ale dovoluju. Zkoušim další dárky, zkoušim šelkemrat. Dělu, že nemám ani minutu na něj, dělám, že věchnu jinde je věšitě zábava a já tam prostě musím. Psí oš, výšitky, najednou.... najednou jednoho dne přetímjdu domů a není tam. Je po věsem, a já vím, že to je kvůli mně. Jsem šelastná. Ani se nerozloučím.

Následují léta, kdy nenávidím to jméno, chce se mi zvracet. Následují další léta, kdy se mi hnusí francouzské líbání. Další, kdy i ten, kdo to se mnou myslí dobře a záleží mu na mě, tak se doká ode mne zvláštní reakce. Ani já tomu nerozumím. Věšitěinou je to nějaká jiskra v oku, lehký pohyb hlavy, situace... nevím. Nedokážu to zastavit. Hnus, slzy. A na druhou stranu, jak se to dokážu jindy chovat? Přetímipadám si jako herečka, mám přetímstavu o scéně, a ten projev, můžu musím mást.

A pak o tom mluvím, ne s každým, ale mluvím a mluvím. A pak je to pryč. Alespoň už mám pocit, že by nedošlo vraždě, kdyby se někdy objevil. I to jméno se stává neutrálním. Chtěla bych, aby se vrátil, abych ho konfrontovala. Určitě jsem nebyla jediná. Ale je jisté, že ne každé dítě si dokáže nakonec prosadit svou. Jak typické povolání má malými dětmi? Je pryč. prudká nenávisť, jen se ptám, jestli by bez mých záitek s ním bylo něco v souasnosti jinak??

Mám vášnou známost. Zkusím mu to vypravovat. Ale jeho jedinou starostí je, jestli byl sex, tedy přetímímá soulož. Koukám do obličeje, který jsem myslela, že znám. Je to hlupák. Známost věšumí. Zkusím to ješitě jednou, řeknu to dalšímu, další známost, ale ne vášná. Ptá se, jestli se mi to tenkrát líbilo... Jsou mu nějak tak hloupí? Nebo si vybírám špatně? řeknu to dalšímu, opravdu dobrému přetímiteli, osvědčenému, který má rád. Já ovšem trvám na přetímátelství. Je zhrzen, chce mě toho zbavit, ale vědomě se ke mně chová, jako bych byla "přetímipad" a zašla nějakou katastrofu. Ani to mi nevyhovuje. Nechci, aby mě viděl tak poznamenanou. A tak to dalšímu už nikomu neřeknu. ěasem se vdám. Je mi líp, když to o mně neví.

Jen někdy mě napadne, jestli to těba není i minulostí, že nedokážu nikomu opravdu věřít. A další věci, možná byly jinak. A možná ne, to se nikdy nedozvím. A kolik nás je, kolik je takových, které jsou na tom tisíckrát hůř. Kolik je celkově v minulosti momentů, které nás přetímedurčí...

SIMONA